DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU

Warszawa, dnia 31 grudnia 1938 r.

Nr 35*)

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

---

*) Ostatni numer w r. b.

OKÓLNIKI MINISTERSTWA SKARBU:

KOMUNIKATY MINISTERSTWA SKARBU:

OGŁOSZENIA.

808

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 10 grudnia 1938 r.

o przepisach przejściowych i uzgadniających, związanych z rozciągnięciem przepisów celnych na ziemie odzyskane w październiku i listopadzie 1938 r.

Na podstawie art. 1 pkt 43) i 50) i art. 3 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 października 1938 r. o rozciągnięciu mocy obowiązującej niektórych aktów ustawodawczych na odzyskane ziemie Śląska Cieszyńskiego (Dz. U. R. P. Nr 78, poz. 534) oraz art. 5 pkt 1) i art. 10 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 listopada 1938 r. o zjednoczeniu z Rzecząpospolitą Polską ziem odzyskanych w listopadzie 1938 r. i o rozciągnięciu na te ziemie mocy obowiązującej niektórych aktów ustawodawczych (Dz. U. R. P. Nr 87, poz. 585) zarządza się co następuje:

§ 1. Władze celne mogą zwalniać od należności celnych:

1) towary, środki transportowe, zwierzęta domowe oraz opakowania przywożone z Czechosłowacji, które na skutek rekwizycji zostały wywiezione przez władze czesko-słowackie, a obecnie są zwracane właścicielom mającym siedzibę na obszarze ziem odzyskanych;

2) towary przywożone z Czechosłowacji, będące własnością osób fizycznych lub prawnych, mających siedzibę na obszarze ziem odzyskanych, które w obawie przed zniszczeniem zostały wysłane z obszaru ziem odzyskanych w głąb Czechosłowacji przed dniem 1 października 1938 r.;

3) surowce, półfabrykaty oraz gotowe wyroby, przywożone z Czechosłowacji lub z obszarów przez Czechosłowację odstąpionych, które zostały tam wysłane z obszaru ziem odzyskanych przed objęciem tych ziem przez Polskę w celu uszlachetnienia, przerobu lub naprawy, a stanowią własność osób fizycznych lub prawnych mających siedzibę na obszarze ziem odzyskanych;

4) opakowania, przywożone z Czechosłowacji lub z obszarów przez Czechosłowację odstąpionych, w których zostały tam wywiezione towary z obszaru ziem odzyskanych przed objęciem tych ziem przez Polskę, a stanowią własność osób fizycznych lub prawnych mających siedzibę na obszarze ziem odzyskanych;

5) towary przywożone z Czechosłowacji, które zostały sprowadzone zza granicy z przeznaczeniem dla odbiorców zamieszkałych na obszarze ziem odzyskanych i zostały oclone przez czesko-słowackie urzędy celne po dniu 1 września 1938 r., lecz z powodu trudności komunikacyjnych pozostały poza obszarem ziem odzyskanych;

6) towary przywożone z Czechosłowacji lub z obszarów przez Czechosłowację odstąpionych, które zostały tam zamówione i zapłacone lub zadatkowane przed objęciem przez Polskę ziem odzyskanych, przez osoby fizyczne lub prawne mające siedzibę na obszarze tych ziem;

7) towary przywożone zza granicy z przeznaczeniem dla zakładów przemysłowych i górniczych oraz zakładów użyteczności publicznej, położonych na obszarze ziem odzyskanych, a niezbędne do utrzymania tych zakładów w ruchu;

8) towary, przywożone zza granicy z powrotem do obszaru ziem odzyskanych, które przy wywozie ich za granicę były odprawione warunkowo przez czesko-słowackie urzędy celne, z wyjątkiem towarów odprawionych warunkowo za granicę w celu uszlachetnienia, przerobu lub naprawy;

9) urządzenia i towary, stanowiące własność przedsiębiorstw przemysłowych lub handlowych, mających swą siedzibę na obszarze odzyskanych ziem, przywożone z Czechosłowacji z powodu likwidacji tam swych oddziałów;

10) towary, przeznaczone dla osób fizycznych lub prawnych, mających siedzibę na obszarze ziem odzyskanych, jeżeli:
   a) przywóz tych towarów następuje na skutek normalnej działalności handlowej lub przemysłowej, podjętej przed objęciem przez Polskę ziem odzyskanych i
   b) towary te przed objęciem przez Polskę ziem odzyskanych nie podlegałyby przy przywozie do obszaru tych ziem należnościom celnym.

§ 2. Towary, odprawione warunkowo przy wywozie za granicę przez czesko-słowackie urzędy celne w celu uszlachetnienia, przerobu lub naprawy, podlegają przy powrotnym przywozie do obszaru ziem odzyskanych odprawie celnej na warunkach ustalonych dla biernego obrotu uszlachetniającego lub reparacyjnego.

§ 3. Towary odprawione ostatecznie do wywozu za granicę przez czesko-słowackie urzędy celne mogą być w razie powrotnego przywozu ich do obszaru ziem odzyskanych zwalniane od należności celnych i ograniczeń przywozowych na warunkach ustalonych dla powrotnego przywozu do polskiego obszaru celnego towarów krajowego pochodzenia.

§ 4. Do towarów sprowadzonych w okresie do dnia 31 grudnia 1938 r. przez osoby zamieszkałe na obszarze ziem odzyskanych z kraju, z którym Polska nie zawarła traktatu handlowego, lecz traktat taki istnieje między danym krajem a Czechosłowacją, stosuje się stawki celne kolumny II taryfy celnej przywozowej, jeżeli towary te zostały zamówione przed objęciem przez Polskę ziem odzyskanych.

§ 5. Towary objęte grupami II (z wyjątkiem poz. 15), III, IV a z grupy V pozycjami 41 i 42 taryfy celnej wywozowej, pochodzące z obszaru ziem odzyskanych, mogą być w okresie do dnia 31 grudnia 1938 r. odprawiane za granicę za zwolnieniem od cła bez przedstawienia zaświadczeń Ministerstwa Przemysłu i Handlu o zwolnieniu od cła wywozowego.

§ 6. Formalności celne przy odprawach towarów w urzędach celnych, położonych na obszarze ziem odzyskanych, mogą załatwiać w okresie do dnia 31 grudnia 1938 r. bez wymaganych koncesji:

1) adresaci towarów,
2) przedsiębiorstwa, które miały prawo do załatwiania formalności celnych według przepisów czesko-słowackich,
3) osoby dopuszczone do załatwiania formalności celnych w urzędach celnych w Cieszynie i Zebrzydowicach.

§ 7. Zwolnienia od należności celnych, przewidziane w § 1 pkt 1, 2, 5, 6 i 7, mogą być stosowane do towarów zgłoszonych do odprawy celnej w okresie do dnia 31 grudnia 1938 r., zaś zwolnienia od należności celnych, przewidziane w § 1 pkt 3, 4, 8, 9 i 10 — do towarów zgłoszonych do odprawy celnej w okresie do dnia 31 marca 1939 r.

§ 8. Towary zwolnione od należności celnych w myśl § 1 wolne są również od ograniczeń przywozowych wprowadzonych na podstawie art. 30 ust. 6 prawa celnego.

§ 9. Towary wymienione w § 1 pkt 7, 9 i 10 zwalnia od należności celnych Ministerstwo Skarbu, towary zaś wymienione w § 1 pkt 2, 3, 5 i 6 — Dyrekcja Ceł w Mysłowicach; towary wymienione w § 1 pkt 1, 4 i 8 zwalniają od należności celnych urzędy celne, położone na obszarze ziem odzyskanych oraz urzędy celne w Cieszynie i Zebrzydowicach.

§ 10. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Skarbu.

§ 11. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje od dnia objęcia przez Polskę ziem odzyskanych.

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 20 grudnia 1938 r. Nr 99, poz. 660).

809

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW SPRAW WEWNĘTRZNYCH I SKARBU

z dnia 30 listopada 1938 r.

o wysokości sum na koszty akcji przeciwpożarowej na rok 1939.

Na podstawie art. 39 ustawy z dnia 13 marca 1934 r. o ochronie przed pożarami i innymi klęskami (Dz. U. R. P. Nr 41, poz. 365) zarządza się co następuje:

§ 1. Wysokość sum, jakie powinny być przeznaczone przez prawnopubliczne i prywatne zakłady ubezpieczeń na koszty akcji przeciwpożarowej, ustala się na rok 1939 w następującej wysokości:

dla Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych w Warszawie w dziale przymusowym 4%

dla Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych w Warszawie w dziale dobrowolnym 3%

dla Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych w Poznaniu 3%

dla prywatnych zakładów ubezpieczeń od każdego zakładu 2%

od sumy składek brutto zarówno bieżących jak i zaległych, zebranych przez te zakłady w roku 1938 z tytułu ubezpieczenia od ognia.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych: *Sławoj Składkowski*

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 20 grudnia 1938 r. Nr 99, poz. 662).

810

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 13 grudnia 1938 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wojskowych, Opieki Społecznej, Spraw Zagranicznych i Skarbu o przekazaniu Zarządowi Miejskiemu m. st. Warszawy kompetencyj powiatowej władzy administracji ogólnej w sprawach dotyczących powszechnego obowiązku wojskowego.

Na podstawie art. 78 i art. 90 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 80, poz. 555) zarządzam co następuje:

§ 1. Spośród kompetencyj Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, sprawowanych w I instancji na podstawie rozporządzenia Ministrów: Spraw Wewnętrznych, Spraw Wojskowych, Przemysłu i Handlu, Rolnictwa, Komunikacji i Robót Publicznych z dnia 12 stycznia 1929 r. w porozumieniu z Ministrami: Skarbu oraz Pracy i Opieki Społecznej w sprawie przekazania Komisarzowi Rządu m. st. Warszawy niektórych decyzyj (Dz. U. R. P. Nr 24, poz. 251), wyłącza się kompetencje zastrzeżone w ustawie z dnia 9 kwietnia 1938 r. o powszechnym obowiązku wojskowym (Dz. U. R. P. Nr 25, poz. 220) powiatowym władzom administracji ogólnej i przekazuje się je Zarządowi Miejskiemu m. st. Warszawy.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1939 r.

Z dniem tym Komisarz Rządu na m. st. Warszawę staje się II instancją dla Zarządu Miejskiego m. st. Warszawy w tych sprawach oraz dla Urzędów Konsularnych w stosunku do osób, przebywających za granicą, których miejscem zamieszkania jest m. st. Warszawa.

Minister Spraw Wewnętrznych:
Sławoj Składkowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 20 grudnia 1938 r. Nr 99, poz. 663).

811

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 15 grudnia 1938 r.

o uzupełnieniu taryfy na wyroby tytoniowe.

Na podstawie art. 8 i 17 ustawy z dnia 18 marca 1932 r. o utworzeniu państwowego przedsiębiorstwa „Polski Monopol Tytoniowy" (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 240), w brzmieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o sprzedaży wyrobów tytoniowych (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 617), zarządzam co następuje:

§ 1. W cenniku załączonym do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 31 grudnia 1932 r. o ustaleniu taryfy na wyroby tytoniowe (Dz. U. R. P. Nr 119, poz. 978) wprowadza się zmiany następujące:

w punkcie I 2 b) 1) w brzmieniu ustalonym rozporządzeniami Ministra Skarbu: z dnia 7 września 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 81, poz. 747), z dnia 24 listopada 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 105, poz. 940), z dnia 21 lutego 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 71), z dnia 3 marca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 164), z dnia 27 sierpnia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 70, poz. 502), z dnia 22 grudnia 1936 r. (Dz. U. R. P. z 1937 r. Nr 1, poz. 7), z dnia 30 czerwca 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 46, poz. 375) i z dnia 9 sierpnia 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 60, poz. 464) po wyrazach „Hel.........7,5 gr" dodaje się wyrazy „Fis........7 gr".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 22 grudnia 1938 r. Nr 100, poz. 666).

812

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 20 grudnia 1938 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o zniżkach celnych na szczupaki i sandacze.

Na podstawie art. 23 ust. 1 lit. a) i ust. 2 lit. a) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnym (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610) zarządzam co następuje:

§ 1. Przy przywozie niżej wymienionych ryb słodkowodnych pobiera się, za pozwoleniem Ministra Skarbu, cło zniżone w następującej wysokości:

Pozycja taryfy celnej przywozowej	Nazwa towaru	Cło zniżone od 100 kg w złotych
116 z p. 6	szczupaki	26.—
116 z p. 6	sandacze	50.—

§ 2. (1) Gdy przed wydaniem do wolnego obrotu towaru, wyszczególnionego w § 1, strona nie złożyła podania o udzielenie jej pozwolenia na zastosowanie cła zniżonego do tego towaru, Minister Skarbu może dodatkowo wydać pozwolenie i zarządzić zwrot różnicy pomiędzy należnościami celnymi pobranymi a przypadającymi na zasadzie rozporządzenia niniejszego, jeżeli:

a) przed wydaniem towaru do wolnego obrotu została ustalona na wniosek strony tożsamość towaru w sposób określony przepisami wykonawczymi do prawa celnego i jeżeli

b) strona złożyła, w ciągu 30 dni od daty uiszczenia, zakredytowania lub odroczenia należności celnych, podanie o zastosowanie do odprawionego towaru cła zniżonego oraz o zwrot różnicy pomiędzy należnościami celnymi pobranymi a przypadającymi na zasadzie rozporządzenia niniejszego.

(2) W przypadkach, gdy przed podjęciem do wolnego obrotu towaru, wymienionego w § 1, strona złożyła podanie o udzielenie jej pozwolenia na zastosowanie cła zniżonego, lecz podjęła towar do wolnego obrotu przed otrzymaniem takiego pozwolenia, Minister Skarbu może zarządzić zwrot różnicy pomiędzy należnościami celnymi pobranymi a przypadającymi na zasadzie rozporządzenia niniejszego, jeżeli, przy zachowaniu przepisu ust. (1) lit. a), strona złożyła podanie o zwrot wspomnianej różnicy w ciągu 30 dni od daty uiszczenia, zakredytowania lub odroczenia należności celnych, przypadających od danego towaru. Strona powinna przy tym powołać się na poprzednio złożone podanie o wydanie pozwolenia na zastosowanie cła zniżonego, albo też na otrzymane, na skutek tego podania, pozwolenie Ministra Skarbu.

(3) Jeżeli strona wniosła zażalenie w sprawie zastosowania taryfy celnej lub przepisów celnych, bieg 30-dniowych terminów, określonych w ust. (1) i (2), rozpoczyna się od daty doręczenia stronie orzeczenia ostatecznego w administracyjnym toku instancyj.

(4) Podanie określone w ust. (1) i (2) strona powinna złożyć, dołączając kwit celny, w urzędzie celnym, który dokonał odprawy. Urząd celny prześle otrzymane podanie do Ministerstwa Skarbu wraz z przechowanymi w urzędzie dowodami stwierdzającymi tożsamość towaru.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje do dnia 1 marca 1939 r.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 22 grudnia 1938 r. Nr 100, poz. 668).

813

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 14 grudnia 1938 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami Skarbu oraz Przemysłu i Handlu o rejonach produkcji oraz o kontyngencie wewnętrznym i zapasie cukru na okres kampanijny 1939/40.

Na podstawie art. 1, 2, 3, 5, 8 i 21 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1935 r. o regulowaniu gospodarki cukrowej i buraczanej (Dz. U. R. P. z 1938 r. Nr 83, poz. 567) oraz stosownie do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 12 grudnia 1936 r. o zasadach podziału nadwyżki kontyngentu wewnętrznego cukru (Dz. U. R. P. Nr 91, poz. 634), zmienionego rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 2 grudnia 1938 r. w sprawie przepisów przejściowych i uzgadniających, związanych z rozciągnięciem na odzyskane ziemie Śląska Cieszyńskiego dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1935 r. o regulowaniu gospodarki cukrowej i buraczanej (Dz. U. R. P. Nr 95, poz. 640), zarządzam co następuje:

§ 1. Wyznacza się na czas od dnia 1 października 1939 r. do dnia 30 września 1940 r. ogólny kontyngent wewnętrzny w ilości 4.300.000 q cukru białego.

§ 2. Ustala się na okres kampanijny 1939/40 rejony produkcji oraz zalicza się cukrownie na tenże okres do poszczególnych rejonów według załącznika do rozporządzenia niniejszego.

§ 3. Z rozdziału ogólnego kontyngentu wewnętrznego, wymienionego w § 1, otrzymują rejony produkcji kontyngenty rejonowe na okres kampanijny 1939/40 w wysokości podanej w rubryce 3 załącznika do rozporządzenia ni-

niejszego, z kontyngentów zaś rejonowych otrzymują cukrownie prowizoryczny przydział kontyngentu wewnętrznego na okres kampanijny 1939/40 w ilościach podanych w tejże rubryce.

§ 4. (1) Określa się na czas od dnia 1 października 1939 r. do dnia 30 września 1940 r. łączną wysokość zapasów cukru, które cukrownie obowiązane będą zatrzymać w swych magazynach, na 12% kontyngentów wewnętrznych poszczególnych cukrowni w tym okresie.

(2) W granicach ilości, wymienionej w ust. (1), Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrami Skarbu oraz Przemysłu i Handlu ustali w drodze zarządzenia wysokość każdego z zapasów, określonych w art. 8 ust. (1) lit. a) i b) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1935 r. o regulowaniu gospodarki cukrowej i buraczanej (Dz. U. R. P. z 1938 r. Nr 83, poz. 567).

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
J. Poniatowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 23 grudnia 1938 r. Nr 101, poz. 674).

Załącznik do §§ 2 i 3 rozp. Min. Roln. i Ref. Roln. z dnia 14 grudnia 1938 (Dz. Urz. Min. Sk., poz. 813).

OKRES KAMPANIJNY 1939/40.

Rejony	CUKROWNIE	Kontyngent wewnętrzny rejonu i prowizoryczny przydział kontyngentu wewnętrznego dla cukrowni q
1	2	3
1	Opalenica	168.719
2	Szamotuły	86.396
3	Kościan	95.524
4	Gostyń	94.653
5	Miejska Górka	93.226
6	Zduny	59.086
7	Witaszyce	94.622
8	Środa	71.748
9	Września	88.669
10	Gniezno	61.779
11	Żnin	77.020
12	Kujawy	101.927
13	Tuczno	64.432
14	Wierzchosławice	60.702
15	Mątwy	102.769
16	Kruszwica	98.538
17	Nakło	92.546
18	Świecie	52.704
19	Pelplin	74.196
20	Chełmża	178.628
21	Mełno	53.104
22	Unisław	52.704
23	Ostrowite	52.704
24	Dobre	61.170
25	Brześć Kujawski	106.941
26	Chełmica	52.705
27	Gosławice	53.704
28	Zbiersk	67.983
29	Wieluń	54.204
30	Ostrowy	77.599
31	Dobrzelin	86.886
32	Irena	52.705
33	Leśmierz	53.704
34	Borowiczki	54.875
35	Mała Wieś	52.704
36	Izabelin	52.704
37	Ciechanów	53.704
38	Krasiniec	52.705
39	Michałów	52.704
40	Józefów	52.704
41	Guzów	52.088
42	Sokołów	45.492
43	Chybie	61.808
44	Łubna	53.919
45	Włostów	52.704
46	Częstocice	52.704
47	Opole	52.704
48	Garbów	52.704
49	Lublin	81.505
50	Rejowiec	54.531
51	Klemensów	54.704
52	Wożuczyn	54.704
53	Strzyżów	79.739
54	Przeworsk	101.265
55	Chodorów	102.921
56	Horodenka	65.361
57	Szpanów	57.914
58	Karwice — Ozierany	54.092
59	Babino — Tomachowo	53.704
60	Korzec	42.636
61	Podole	56.704
	Razem	4.300.000

814

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 13 grudnia 1938 r.

w sprawie przyznania praw papierów pupilarnych obligacjom IV-ej 5% Pożyczki Inwestycyjnej m. st. Warszawy z 1938 r. oraz 5% Pożyczki Obligacyjnej m. st. Warszawy z 1938 r.

Na podstawie art. 1 ustawy z dnia 31 stycznia 1935 r. o upoważnieniu Ministra Skarbu do przyznawania obligacjom m. st. Warszawy praw papierów pupilarnych (Dz. U. R. P. Nr 11, poz. 55), przyznaję obligacjom IV-ej 5% Pożyczki Inwestycyjnej m. st. Warszawy z 1938 r. emitowanej na sumę nominalną 5.000.000 złotych oraz 5% Pożyczki Obligacyjnej m. st. Warszawy z 1938 r. emitowanej na sumę nominalną 3.000.000 złotych prawa papierów pupilarnych.

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 21 grudnia 1938 r. Nr 291, poz. 684).

815

ORZECZENIE

Ministra Skarbu, wydane w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości w sprawie zawartej między Włoską Spółką Akcyjną Powszechna Asekuracja w Trieście — Assicurazioni Generali Trieste a Generali - Port - Polonia Zjednoczonymi Towarzystwami Ubezpieczeń Sp. Akc. w dniu 17 września 1938 r. umowy o przeniesienie portfelu ubezpieczeń.

Umową z dnia 17 września 1938 r. Główne Przedstawicielstwo na Polskę Włoskiej Spółki Akcyjnej Powszechna Asekuracja w Trieście Assicurazioni Generali Trieste przeniosło na Generali - Port - Polonia Towarzystwa Ubezpieczeń Sp. Akc. portfel ubezpieczeń od ognia, kradzieży z włamaniem, nieszczęśliwych wypadków, odpowiedzialności cywilnej i ubezpieczeń przewozowych.

Umowa powyższa została zatwierdzona przez Ministra Skarbu decyzją z dnia 30.XI. 1938 r. L. UU. 12348/2/38.

Na podstawie art. 5 ustawy z dnia 25 lutego 1932 r. o przenoszeniu portfeli ubezpieczeniowych (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 231) na wniosek obu wymienionych zakładów ubezpieczeń postanawiam w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości co następuje:

1) z ubezpieczeń przeniesionych przez Włoską Spółkę Akcyjną Powszechna Asekuracja w Trieście Assicurazioni Generali Trieste umową z dnia 17 września 1938 r. na Generali-Port-Polonia Zjednoczone Towarzystwa Ubezpieczeń Sp. Akc. uprawnionym i zobowiązanym jest wyłącznie zakład przejmujący, a więc Generali-Port - Polonia Zjednoczone Towarzystwa Ubezpieczeń Sp. Akc.;

2) orzeczenie niniejsze uzyskuje moc prawa z chwilą ogłoszenia w Monitorze Polskim.

Minister Skarbu:
(—) E. Kwiatkowski.

Minister Sprawiedliwości:
(—) w z. A. Chełmoński.

(Przedruk z „Monitora Polskiego z dnia 24 grudnia 1938 r. Nr 294).

816

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 23 grudnia 1938 r.

L. D. I. 6154/4/38

w sprawie udzielania organom Straży Granicznej danych statystycznych w zakresie przestępstw skarbowych.

Do

wszystkich izb skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach, wszystkich urzędów skarbowych akcyz i monopolów państwowych oraz wszystkich dyrekcji ceł i urzędów celnych.

W jednej z Dyrekcji Ceł powstały wątpliwości, czy urzędy celne powinny nadal wypełniać i zwracać organom Straży Granicznej tzw. „karty karne" dołączane przez te organy do akt wszczętych przez nie spraw karnych skarbowych.

Wobec powstałych wątpliwości Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

Straż Graniczna prowadzi w celach statystycznych własną ewidencję spraw o przestępstwa objęte prawem karnym skarbowym, czerpiąc z tzw. „kart karnych" dane o tym, jak zostały rozstrzygnięte wszczęte przez podwładne jej organa sprawy karne skarbowe.

Jakkolwiek instrukcja o ewidencji przestępstw przewidzianych w prawie karnym skarbowym nie nakłada na władze skarbowe obowiązku wykonywania pracy, związanej z wypełnieniem i zwracaniem organom Straży Granicznej wypełnionych kart karnych, to jednak z braku centralnej ewidencji przestępstw skarbowych, Straż Graniczna, w razie odmowy ze strony władz skarbowych wykonywania czynności polegających na wypełnianiu i zwracaniu kart karnych byłaby pozbawiona możności uzupełnienia niezbędnych danych statystycznych z miarodajnego źródła.

W tym stanie rzeczy Ministerstwo Skarbu zarządza, aby „karty karne" dołączane przez organa Straży Granicznej do poszczególnych akt wszczętych przez te organa spraw karnych skarbowych były przez właściwe władze skarbowe I instancji nadal wypełniane i zwracane tym organom.

za Dyrektora Departamentu:
(—) *K. Poths,*
Naczelnik Wydziału.

817

OKÓLNIK T. 12 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 12 grudnia 1938 r.

L. D. IV. 31269/2/38

o uchyleniu niektórych okólników w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej z okresu od 1 stycznia 1936 r. do 31 grudnia 1936 r.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W najbliższych dniach będzie ogłoszone w Dzienniku Ustaw R. P. rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 12 grudnia 1938 r. w sprawie ustalenia pozycyj taryfy celnej przywozowej dla towarów, których przynależność taryfowa wzbudza wątpliwość.

Z chwilą wejścia w życie wymienionego rozporządzenia tracą moc obowiązującą niżej wyszczególnione okólniki w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej, wydane w okresie od 1 stycznia 1936 r. do 31 grudnia 1936 r. i ogłoszone w Monitorze Polskim, a następnie przedrukowane w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu:

T. 1 — L. D. IV. 50/2/36 z dnia 8 stycznia 1936 r. (Monitor Polski Nr 17, poz. 26 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 3, poz. 84), T. 2 — L. D. IV. 102/2/36 z dnia 8 stycznia 1936 r. (Monitor Polski Nr 16, poz. 25 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 3, poz. 83), T. 3 — L. D. IV. 623/2/36 z dnia 15 stycznia 1936 r. (Monitor Polski Nr 20, poz. 31 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 3, poz. 85), T. 4 — L. D. IV. 229/2/36 z dnia 15 stycznia 1936 r. (Monitor Polski Nr 23, poz. 37 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 4, poz. 117), T. 5 — L. D. IV. 806/2/36 z dnia 18 stycznia 1936 r. (Monitor Polski Nr 28, poz. 49 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 4, poz. 123), T. 6 — L. D. IV. 944/2/36 z dnia 18 stycznia 1936 r. (Monitor Polski Nr 23, poz. 35 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 4, poz. 116), T. 7 — L. D. IV. 971/2/36 z dnia 18 stycznia 1936 r. (Monitor Polski Nr 22, poz. 34 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 3, poz. 87), T. 8 — L. D. IV. 449/2/36 z dnia 21 stycznia 1936 r. (Monitor Polski Nr 24, poz. 38 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 4, poz. 118), T. 9 — L. D. IV. 450/2/36 z dnia 21 stycznia 1936 r. (Monitor Polski Nr 25, poz. 41 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 4, poz. 120), T. 10 — L. D. IV. 996/2/36 z dnia 21 stycznia 1936 r. (Monitor Polski Nr 24, poz. 39 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 4, poz. 119), T. 11 — L. D. IV. 625/2/36 z dnia 22 stycznia 1936 r. (Monitor Polski Nr 27, poz. 44 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 4, poz. 122), T. 12 — L. D. IV. 997/2/36 z dnia 22 stycznia 1936 r. (Monitor Polski Nr 27, poz. 45 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 4, poz. 121), T. 13 — L. D. IV. 1184/2/36 z dnia 22 stycznia 1936 r. (Monitor Polski Nr 29, poz. 52 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 4, poz. 124), T. 14 — L. D. IV. 1223/2/36 z dnia 22 stycznia 1936 r. (Monitor Polski Nr 30, poz. 55 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 4, poz. 125), T. 15 — L. D. IV. 1656/2/36 z dnia 28 stycznia 1936 r. (Monitor Polski Nr 32, poz. 61 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 4, poz. 131), T. 16 — L. D. IV. 1823/2/36 z dnia 28 stycznia 1936 r. (Monitor Polski Nr 34, poz. 63 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 4, poz. 127), T. 17 — L. D. IV. 1327/2/36 z dnia 29 stycznia 1936 r. (Monitor Polski Nr 38, poz. 68 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 5, poz. 160), T. 18 — L. D. IV. 1920/2/36 z dnia 29 stycznia 1936 r. (Monitor Polski Nr 37, poz. 67 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 5, poz. 159), T. 19 — L. D. IV. 2236/2/36 z dnia 31 stycznia 1936 r. (Monitor Polski Nr 43, poz. 76 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 5, poz. 161), T. 20 — L. D. IV. 1921/2/36 z dnia 8 lutego 1936 r. (Monitor Polski Nr 45, poz. 81 i Dz. Urz. Min. S. Nr 6, poz. 181), T. 22 — L. D. IV. 2824/2/36 z dnia 8 lutego 1936 r. (Monitor Polski Nr 39, poz. 71 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 5, poz. 162), T. 23 — L. D. IV. 1910/2/36 z dnia 11 lutego 1936 r. (Monitor Polski Nr 51, poz. 97 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 6, poz. 185), T. 24 — L. D. IV. 2825/2/36 z dnia 11 lutego 1936 r. (Monitor Polski Nr 46, poz. 84 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 6, poz. 184), T. 25 — L. D. IV. 2679/2/36 z dnia 14 lutego 1936 r. (Monitor Polski Nr 49, poz. 91 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 6, poz. 191), T. 26 — L. D. IV. 1824/2/36 z dnia 14 lutego 1936 r. (Monitor Polski Nr 48, poz. 88 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 6, poz. 189), T. 27 — L. D. IV. 2930/2/36 z dnia 14 lutego 1936 r. (Monitor Polski Nr 49, poz. 92 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 6, poz. 192), T. 28 — L. D. IV. 3020/2/36 z dnia 14 lutego 1936 r. (Monitor Polski Nr 52, poz. 98 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 7, poz. 216), T. 29 — L. D. IV. 2964/2/36 z dnia 14 lutego 1936 r. (Monitor Polski Nr 51, poz. 96 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 6, poz. 193), T. 30 — L. D. IV. 1152/2/36 z dnia 14 lutego 1936 r. (Monitor Polski Nr 48, poz. 89 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 6, poz. 190), T. 31 — L. D. IV. 3475/2/36 z dnia 14 lutego 1936 r. (Monitor Polski Nr 47, poz. 86 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 6, poz. 187), T. 32 — L. D. IV. 3337/2/36 z dnia 14 lutego 1936 r. (Monitor Polski Nr 47, poz. 87 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 6, poz. 188), T. 34 — L. D. IV. 3473/2/36 z dnia 18 lutego 1936 r. (Monitor Polski Nr 53, poz. 104 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 7, poz. 220), T. 35 — L. D. IV. 3203/2/36 z dnia 18 lutego 1936 r. (Monitor Polski Nr 52, poz. 100 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 7, poz. 218), T. 37 — L. D. IV. 1999/2/36 z dnia

26 lutego 1936 r. (Monitor Polski Nr 58, poz. 111 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 7, poz. 223), T. 38 — L. D. IV. 4567/2/36 z dnia 26 lutego 1936 r. (Monitor Polski Nr 58, poz. 112 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 7, poz. 224), T. 39 — L. D. IV. 4733/2/36 z dnia 26 lutego 1936 r. (Monitor Polski Nr 58, poz. 113 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 7, poz. 225), T. 40 — L. D. IV. 4554/2/36 z dnia 27 lutego 1936 r. (Monitor Polski Nr 64, poz. 127 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 7, poz. 230), T. 41 — L. D. IV. 4367/2/36 z dnia 27 lutego 1936 r. (Monitor Polski Nr 63, poz. 126 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 7, poz. 229), T. 42 — L. D. IV. 3712/2/36 z dnia 27 lutego 1936 r. (Monitor Polski Nr 61, poz. 122 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 7, poz. 228), T. 44 — L. D. IV. 5238/2/36 z dnia 4 marca 1936 r. (Monitor Polski Nr 62, poz. 124 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 7, poz. 234), T. 46 — L. D. IV. 5464/2/36 z dnia 9 marca 1936 r. (Monitor Polski Nr 67, poz. 137 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 8, poz. 255), T. 47 — L. D. IV. 6286/2/36 z dnia 14 marca 1936 r. (Monitor Polski Nr 71, poz. 142 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 8, poz. 258), T. 48 — L. D. IV. 6287/2/37 z dnia 16 marca 1936 r. (Monitor Polski Nr 72, poz. 143 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 8, poz. 259), T. 49 — L. D. IV. 4505/2/36 z dnia 16 marca 1936 r. (Monitor Polski Nr 76, poz. 152 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 9, poz. 285), T. 50 — L. D. IV. 6857/2/36 z dnia 18 marca 1936 r. (Monitor Polski Nr 77, poz. 153 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 9, poz. 286), T. 51 — L. D. IV. 4750/2/36 z dnia 18 marca 1936 r. (Monitor Polski Nr 80, poz. 156 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 9, poz. 287), T. 52 — L. D. IV. 7066/2/36 z dnia 23 marca 1936 r. (Monitor Polski Nr 80, poz. 157 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 9, poz. 289), T. 53 — L. D. IV. 6418/2/36 z dnia 26 marca 1936 r. (Monitor Polski Nr 83, poz. 161 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 10, poz. 312), T. 54 — L. D. IV. 6616/2/36 z dnia 26 marca 1936 r. (Monitor Polski Nr 87, poz. 168 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 10, poz. 313), T. 55 — L. D. IV. 6637/2/36 z dnia 26 marca 1936 r. (Monitor Polski Nr 94, poz. 175 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 11, poz. 353), T. 56 — L. D. IV. 6695/2/36 z dnia 26 marca 1936 r. (Monitor Polski Nr 83, poz. 162 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 10, poz. 314), T. 57 — L. D. IV. 7074/2/36 z dnia 26 marca 1936 r. (Monitor Polski Nr 85, poz. 165 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 10, poz. 315), T. 58 — L. D. IV. 6742/2/36 z dnia 26 marca 1936 r. (Monitor Polski Nr 88, poz. 169 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 10, poz. 316).

Dyrektor Departamentu:
(—) *Maksymowicz.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 20 grudnia 1938 r. Nr 290, poz. 682).

818

OKÓLNIK T 13 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 27 grudnia 1938 r.

L. D. IV. 30825/2/38

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 1051 i 1148).

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

Ręczne pompki (sprężarki) o średnicy zewnętrznej cylindra powyżej 25 mm, przeznaczone do napełniania sprężonym powietrzem dętek kół wozów, samochodów, motocykli i innych pojazdów z kołami ogumionymi, z wyjątkiem rowerów, należy clić według poz. 1051 p. 1 tar. cel.

Takież pompki o średnicy zewnętrznej cylindra 25 mm i mniej, przeznaczone do napełniania sprężonym powietrzem dętek rowerowych oraz innych pneumatyków, należy traktować jako pompki rowerowe i clić według poz. 1148 tar. cel.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Maksymowicz.*

819

OKÓLNIK T 14 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 24 grudnia 1938 r.

L. D. IV. 33902/2/38

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej (dotyczy poz. 951 p. 3 i 1085 p. 2).

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

Sztyfty do szarpaków, wymienione w poz. 1085 p. 2 taryfy celnej są to sztyfty stalowe używane w maszynach włókienniczych do szarpania materiałów włóknistych.

Sztyfty te są przekroju okrągłego, spłaszczonego lub kwadratowego, o średnicy (grubości) od 3 mm do 9 mm i o długości od 3,5 cm do

6,5 cm, z jednego końca często zaopatrzone w zgrubienie lub główkę dla lepszego umocowania w drewnianej listwie lub bębnie maszyny, z drugiego zaś końca stożkowate zwężające się i szpiczasto zakończone lub tępo przycięte.

Poza tym do sztyftów do szarpaków zaliczają się bowiem sztyfty płaskie, kute, o długości od 5 cm do 6 cm, z jednego końca ostre i zakrzywione, z drugiego zaś końca płasko zaostrzone dla umożliwienia wbicia ich do drewnianej listwy lub bębna szarpaka. Sztyfty te używane są do szarpania wełny.

Wszelkie inne sztyfty żelazne i stalowe do maszyn włókienniczych, służące do rozczesywania, czesania, przenoszenia itp. włóknistych materiałów, podlegają ocleniu według poz. 951 p. 3 taryfy celnej.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Maksymowicz.*

820

OKÓLNIK C 176 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 23 grudnia 1938 r.

L. D. IV 32654/3/38

w sprawie stosowania pozwoleń przywozu.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na skutek zapytania jednej z Dyrekcyj Ceł, Ministerstwo Skarbu, nawiązując do okólnika z dnia 12 maja 1937 r. L. D. IV. 11039/3/37 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 15, poz. 483), wyjaśnia w porozumieniu z Ministerstwem Przemysłu i Handlu, że w razie określenia towaru w pozwoleniu przywozu według pozycyj i uwag taryfy celnej przywozowej, — nie tylko nazwa towaru i pozycja taryfy celnej (w tym i punkty pozycji) powinny być zgodne z odprawionym towarem, ale także i uwagi do tych pozycyj, podane w pozwoleniu.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Maksymowicz.*

821

OKÓLNIK C. 173 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 6 grudnia 1938 r.

L. D. IV. 27109/3/38

w sprawie powtórnego wykorzystywania pozwoleń przywozu, w przypadkach powrotnego wywozu towarów za granicę.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł. Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Jedna z Dyrekcyj Ceł zwróciła się do Ministerstwa Skarbu z zapytaniem, czy w przypadkach powrotnego wywozu towarów w trybie art. 73 pkt 4 prawa celnego oraz § 129 p. 6 przepisów wykonawczych do tego prawa, mogą być powtórnie wykorzystane pozwolenia przywozowe, na których podstawie towary te zostały odprawione w przywozie.

Wobec powyższego Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że w przytoczonych wyżej przypadkach ponowne wykorzystywanie pozwoleń przywozu nie jest dopuszczalne i że przy przywozie towarów, w zamian zwróconych za granicę, powinny być przedstawione nowe pozwolenia przywozu.

Strony ubiegające się w takich przypadkach o uzyskanie nowych pozwoleń przywozu, powinny dołączyć do wniosku o wydanie takiego pozwolenia wywozowy kwit celny, stwierdzający powrotny wywóz towaru w trybie powołanych na wstępie przepisów. W związku z tym urząd celny zaznaczy w zgłoszeniu wywozowym datę i numery pozwolenia przywozu, na którego podstawie towar był pierwotnie odprawiony w przywozie.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Maksymowicz.*

822

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 23 grudnia 1938 r.

L. D. V. 27968/4/38

w sprawie ulg przy nabywaniu świadectw przemysłowych na rok 1939 przez firmę „Ruch" Polskie Towarzystwo Księgarni Kolejowych Sp. Akc. w Warszawie.

Do

Izb skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz urzędów skarbowych.

Ministerstwo Skarbu na podstawie art. 39 ustawy o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z 1936 Nr 46 poz. 339) przedłuża na rok 1939 ulgi przewidziane okólnikiem z dnia 22 grudnia 1936 r. L. D. V. 44964/4/36 (Dz. Urz. Min. Sk. z 1937 r. Nr 1 poz. 27) w zakresie świadectw przemysłowych, zezwalając jednocześnie na nabywanie świadectw przemysłowych na rok 1939 przez Polskie Towarzystwo Księgarni Kolejowych „Ruch" Sp. Akc. w Warszawie — w terminie do dnia 15 stycznia 1939 r.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr Lubowicki.*

823

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 23 grudnia 1938 r.

L. D. V. 28606/4/38

w sprawie ulg przy nabywaniu świadectw przemysłowych na rok 1939 dla przedsiębiorstw detalicznej sprzedaży wyrobów tytoniowych.

Do

Izb skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz urzędów skarbowych.

Ministerstwo Skarbu na zasadzie postanowień art. 39 ustawy o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 46, poz. 339) zezwala z urzędu (bez obowiązku składania indywidualnych podań) na prowadzenie w roku 1939 przedsiębiorstw detalicznej sprzedaży wyrobów tytoniowych:

a) na podstawie świadectwa przemysłowego **kategorii trzeciej** przedsiębiorstw handlowych — jeżeli otrzymana przez przedsiębiorstwo w roku 1938 od Polskiego Monopolu Tytoniowego prowizja nie przewyższyła kwoty zł 12.000 — w stosunku całorocznym,

b) na podstawie półrocznego (za cenę półrocznego) świadectwa przemysłowego **kategorii drugiej** przedsiębiorstw handlowych — jeżeli otrzymana w roku 1938 przez przedsiębiorstwo prowizja przewyższyła kwotę 12.000 zł.

Ulga powyższa ma zastosowanie do przedsiębiorstw, zajmujących się detaliczną sprzedażą wyrobów tytoniowych zarówno w sklepach specjalnych jak i mieszanych, z wyłączeniem jednakże tych przedsiębiorstw, które z tytułu równoczesnego prowadzenia handlu detalicznego innego rodzaju artykułami lub drobnej sprzedaży towarów wymienionych w cz. II lit. A. rozdz. I kat. II punkty 2) i 3) taryfy mają obowiązek nabycia świadectwa przemysłowego kategorii II.

Jednocześnie Ministerstwo Skarbu zezwala przedsiębiorstwom detalicznej sprzedaży wyrobów tytoniowych na nabywanie świadectw przemysłowych na rok 1939 w terminie do dnia 15 stycznia 1939 r.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr Lubowicki.*

824

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 21 grudnia 1938 r.

L. D. V. 29682/4/38

w sprawie postępowania władz skarbowych w przypadku negowania przez płatnika obowiązku podatkowego względnie jego rozciągłości.

Wyciąg z wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 5 października 1938 r. L. Rej. 811/37 w sprawie ze skargi Edmunda Żakowskiego w Lesznie.

Przedmiotem sporu jest rozciągłość obowiązku podatkowego skarżącego. Władza pozwana opodatkowała go bowiem od obrotu z handlu towarowego, skarżący twierdzi zaś w skardze, że prowadził przedsiębiorstwo pośrednictwa handlu węglem, wobec czego podlegał opodatkowaniu od osiągniętej prowizji, a nie od pełnego obrotu towarowego.

Najwyższy Trybunał Administracyjny rozważył, co następuje:

W myśl stałej judykatury trybunału na tle przepisów ustawy o państwowym podatku przemysłowym z dnia 15 lipca 1925 w brzmieniu pierwotnym (poz. 550 Dz. Ust.) jak i w brzmieniu znowelizowanym (poz. 110/32 Dz. Ust.) w wypadku gdy płatnik neguje swój obowiązek podatkowy w ogólności, albo w rozciągłości przyjętej przez władzę wymiarową, obowiązana jest instancja odwoławcza zakomunikować mu konkretne fakty, które zdaniem jej uzasadniają jego obowiązek podatkowy względnie jego rozciągłość i to jeszcze przed wydaniem ostatecznego rozstrzygnięcia, aby umożliwić płatnikowi obronę w toku postępowania administracyjnego. Obowiązek ten ciąży na władzy odwoławczej także w tym przypadku, gdy płatnik wskutek niezłożenia zeznania w przepisanym terminie traci w myśl przepisów powołanej ustawy prawo zwalczania wymiaru w drodze odwołania. Judykatura ta nie jest pozbawiona aktualności także pod rządem Ordynacji Podatkowej. Skoro więc płatnik zwalczając wymiar podatku kwestionował zasadność opodatkowania go od wartości sprzedanego węgla zaznaczając, że węgli nigdy nie kupował a tylko sprzedawał je na rachunek firmy „Robur", która wypisywała rachunki, inkasowała pieniądze, prowadziła konta i „wyskarżała" pretensje, to władza winna była przede wszystkim ustalić rozciągłość obowiązku podatkowego skarżącego w trybie prawidłowego postępowania, jakkolwiek płatnik mimo pozytywnego nakazu ustawy nie złożył zeznania o obrocie, ani nie odpowiedział na wezwanie władzy do złożenia zeznania. Od obowiązku tego nie zwalniała też władzy okoliczność, że płat-

nik w deklaracji na wykupienie świadectwa przemysłowego określił swoje przedsiębiorstwo jako „komisowa sprzedaż węgli". Określenie rodzaju przedsiębiorstwa przez płatnika w deklaracji na nabycie świadectwa przemysłowego stwarza wprawdzie domniemanie, że płatnik prowadzi przedsiębiorstwo oznaczonego przez siebie rodzaju, jednak domniemanie to ma znaczenie tylko tak długo, dopóki nie zostanie obalone przez płatnika. W konkretnym przypadku płatnik starał się obalić to domniemanie treścią swego odwołania. Z zawartych w odwołaniu danych, dotyczących istoty prowadzonego przedsiębiorstwa wynikałoby bowiem, że płatnik prowadził pośrednictwo handlowe, nie zaś sprzedaż komisową. Wobec wyraźnej treści odwołania nie ma istotnego znaczenia mylna nazwa, której używa skarżący na określenie swego przedsiębiorstwa.

Gdy więc władza pozwana mimo twierdzenia skarżącego, że prowadził przedsiębiorstwo pośrednictwa handlowego, opodatkowała go od pełnej wartości zawartych transakcyj, nie ustaliwszy wpierw w trybie prawidłowego postępowania właściwego charakteru przedsiębiorstwa, to stanowi to połączoną ze szkodą dla skarżącego wadliwość postępowania.

— — — — — — — — — — — — — —

Izbom skarbowym, Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy) oraz urzędom skarbowym

Ministerstwo Skarbu udziela do wiadomości i stosowania.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr Lubowicki.*

825

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 19 grudnia 1938 r.

L. D. V. 31607/4/38

w sprawie wymiaru podatku obrotowego od sprzedaży spirytusu, wyprodukowanego na cele niekonsumcyjne.

Do

izb skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz urzędów skarbowych.

W związku z wejściem w życie z dniem 1 stycznia 1939 r. ustawy z dnia 4 maja 1938 r. o podatku obrotowym (Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 292) Ministerstwo Skarbu uchyla okólnik z dnia 15 października 1934 r. L. D. V. 52669/4/33 w sprawie wymiaru podatku przemysłowego od spirytusu, wyprodukowanego na cele niekonsumcyjne (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 30, poz. 367 z 1934 r.).

Jednocześnie Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że poczynając od dnia 1 stycznia 1939 r., opodatkowanie obrotów, uzyskanych przez poszczególne gorzelnie ze sprzedaży spirytusu na cele niekonsumcyjne, ma być dokonywane, stosownie do przepisów Ordynacji Podatkowej, przez właściwe miejscowo i rzeczowo władze skarbowe.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr Lubowicki.*

826

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 19 grudnia 1938 r.

L. D. VI. 14193/2/38

w sprawie opłat patentowych od przerobu spirytusu.

Do

wszystkich Izb Skarbowych oraz Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach.

W związku z przedstawianymi przez Izby Skarbowe wątpliwościami co do zakresu stosowania postanowień art. 62 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. (Dz. U. R. P. nr 63, poz. 586) oraz części II załącznika do tych przepisów Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

Przyjęta w ust. 1 art. 62 wymienionego wyżej rozporządzenia zasada powszechności opłat od przerobu spirytusu została ograniczona w pewnych kierunkach dalszymi przepisami tego rozporządzenia oraz przepisami wykonawczymi.

Ograniczenia te są bądź bezpośrednie (wyraźne wyłączenia) bądź też pośrednie (wyłączenia, wynikające z zakresu zastosowanych pojęć).

Do bezpośrednich wyłączeń zaliczyć należy ustalenie w załączniku opłat od przerobu spirytusu tylko w przedsiębiorstwach, a zatem zwolnienie od opłat przerobu spirytusu poza przedsiębiorstwami (np. na domowo-leczniczy użytek) oraz zwolnienie od opłat państwowych zakładów monopolowych (art. 62 ust. 2).

Pośrednie zwolnienia wynikają z treści pojęć:

1) „przedsiębiorstwo" (czynności przemysłowe, handlowe itp. na zysk obliczone) oraz

2) „bezpośrednie użycie" (§ 176).

Dalsze ograniczenia zasady powszechności opłat wynikają z przyjętej przez obowiązujące przepisy konstrukcji obrotu spirytusu, oraz systemu kontroli nad zużyciem.

O ile więc spirytus znajduje się już w zupełnie wolnym obrocie (nabywany w detalicznej sprzedaży spirytus na cele domowo-lecznicze, denaturat) to jego ewentualny przerób nie podlega opłatom.

Kierując się powyższymi założeniami należy uznać, iż nie podlega opłatom specjalnym:

1) przerób spirytusu:

a) poza przedsiębiorstwami,

b) przez państwowe zakłady monopolowe,

c) przez szpitale (nie obliczone na zysk zakłady lecznicze),

d) przez przedsiębiorstwa o ile przerabiany jest spirytus przeznaczony na cele domowo-lecznicze nabyty w detalicznej sprzedaży;

2) przerób denaturatu przez rzemieślników (§ 176 ust. 3);

3) używanie spirytusu:

a) do celów naukowo-laboratoryjnych i dezynfekcyjnych,

b) do produkcji mieszanek napędowych.

Wypadki wątpliwe nie podpadające pod powyższe taksatywne wyliczenie względnie niedające się pomieścić w ramach określenia „bezpośrednie użycie" w potocznym rozumieniu tego zwrotu należy przedstawiać do decyzji Ministerstwa Skarbu.

Dyrektor Departamentu:
(—) *M. Węgrzynowski.*

KOMUNIKATY MINISTERSTWA SKARBU.

Komunikat
o płatności podatków w styczniu 1939 r.

W styczniu są płatne następujące podatki:

1) do dnia 5 stycznia — podatek od energii elektrycznej, pobrany przez sprzedawcę energii w czasie od 16 do 31 grudnia 1938 r.; do dnia 20 stycznia — tenże podatek, pobrany w czasie od 1 do 15 stycznia 1939 r.;

2) do dnia 7 stycznia — podatek dochodowy od uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę, wypłaconych przez służbodawców w grudniu 1938 r.;

3) do dnia 25 stycznia — zaliczka miesięczna na podatek przemysłowy od obrotu za r. 1938 w wysokości podatku, przypadającego od obrotu osiągniętego w grudniu 1938 r. — przez wszystkie przedsiębiorstwa obowiązane do publicznego ogłaszania sprawozdań o swych obrotach lub do składania sprawozdań do zatwierdzenia, a z innych przedsiębiorstw — przez przedsiębiorstwa handlowe I i II kategorii oraz przemysłowe I — V kategorii, prowadzące prawidłowe księgi handlowe;

4) do dnia 25 stycznia — zaliczka kwartalna (za IV kwartał) na podatek przemysłowy od obrotu za r. 1938 w wysokości podatku, przypadającego od obrotu osiągniętego w ubiegłym kwartale (m-ce październik, listopad i grudzień 1938 r.) — przez przedsiębiorstwa nie wymienione wyżej w p. 3), a prowadzące prawidłowe księgi handlowe.

Ponadto płatne są w styczniu zaległości odroczone lub rozłożone na raty z terminem płatności w tym miesiącu oraz podatki, na które płatnicy otrzymali nakazy płatnicze z terminem płatności w styczniu 1939 r.

Komunikat
w sprawie rozesłania jednolitego tekstu przepisów wykonawczych do prawa celnego.

Jednolity tekst przepisów wykonawczych do prawa celnego, stanowiący załącznik do niniejszego numeru Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu, zostanie rozesłany w dniach najbliższych do wszystkich urzędów celnych.

Pozostałe egzemplarze będą do nabycia w Administracji Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu, ul. Rymarska 5, w cenie zł 2 za egzemplarz, z przesyłką pocztową zł 2,25, z poleconą zł 2,55.

WYCIĄG Z CEDUŁY URZĘDOWEJ

GIEŁDY PIENIĘŻNEJ W WARSZAWIE

z dnia 29 grudnia 1938 roku.

WALUTY	Za	Sprzedaż	Kupno
		Złotych	
a) BILETY BANKOWE			
Belgi belgijskie	100 Blg.	89,32	88,85
Dinary jugosłow. . . .	100 Din.	—	—
Dolary Stanów Zjedn. .	1 Dol.	$5,27\frac{1}{2}$	5,25
Dolary kanadyjskie . . .	1 Dol.	$5,22\frac{1}{2}$	5,20
Floreny holenderskie . .	100 Fl.	288,09	286,35
Franki francuskie . . .	100 Fr.	13,97	13,87
Franki szwajcarskie . .	100 Fr.	119,65	118,85
Funty angielskie	1 Ł.	24,72	24,56
Funty palestyńskie . . .	1 Ł.	—	—
Funty tureckie	1 Ł.	—	—
Guldeny gdańskie . . .	100 Gld.	100,25	99,75
Kor. cz.-sł. odc. do 100 kor.	100 K.	10,75	10,40
Korony duńskie	100 K.	110,35	109,50
Korony estońskie . . .	100 K.	—	—
Korony norweskie . . .	100 K.	124,08	123,10
Korony szwedzkie . . .	100 K.	127,14	126,15
Leje rumuńskie	100 Lei	—	—
Lewy bułgarskie . . .	100 Lew.	—	—
Liry włoskie	100 Lir.	18,10	17,50
Łaty łotewskie	100 Łat.	—	—
Marki fińskie	100 Mk.	10,89	10,70
Marki niemieckie . . .	100 Mk.	—	—
Pengő węgierskie . . .	100 Png.	—	—
Pesety hiszpańskie . . .	100 Pes.	—	—

WALUTY	Za	Transakcje	Sprzedaż	Kupno
		Złotych		
b) CZEKI I WYPŁATY				
Amsterdam . . .	100 Fl.	287,35	288,09	286,61
Belgrad	100 Din.	—	—	—
Berlin	100 Mk.	—	213,07	212,01
Bruksela	100 Blg.	89,10	89,32	88,88
Budapeszt	100 Png	—	—	—
Bukareszt	100 Lei	—	—	—
Gdańsk	100 Gld.	—	100,25	99,75
Helsinki	100 Mk.	10,86	10,89	10,83
Konstantynopol . .	1 Ł.	—	—	—
Kopenhaga . . .	100 K.	110,05	110,35	109,75
Kowno	100 Lit.	—	—	—
Londyn	1 Ł.	24,65	24,72	24,58
Madryt	100 Pes.	—	—	—
Mediolan	100 Lir.	—	27,92	27,78
Montreal	1 Dol.	—	$5,24\frac{1}{2}$	5,22
Nowy Jork . . .	1 Dol.	$5,28\frac{3}{8}$	$5,29\frac{5}{8}$	$5,27\frac{1}{8}$
Nowy Jork telegr.	1 Dol.	$5,28\frac{3}{4}$	5,30	$5,27\frac{1}{2}$
Oslo	100 K.	123,75	124,08	123,42
Paryż	100 Fr.	13,93	13,97	13,89
Praga	100 K.	18,10	18,15	18,05
Ryga	100 Łat.	—	—	—
Sofia	100 Lew.	—	—	—
Sztokholm	100 K.	126,80	127,14	126,46
Tallin	100 K.	—	—	—
Tel-Aviv	1 Ł.	—	—	—
Zurych	100 Fr.	119,35	119,65	119,05
c) MONETY:				
2. Srebro:				
Marki niemieckie	100 Mk.	—	88,00	85,00

Kurs urzędowy 1 grama czystego złota = 5,9244 zł.